

УДК 396:316.3

[https://doi.org/10.21272/Obraz.2025.3\(49\)-38-50](https://doi.org/10.21272/Obraz.2025.3(49)-38-50)

ДОТРИМАННЯ ЕТИЧНИХ НОРМ ПРИ ВИСВІТЛЕНІ У МЕДІА ПОДІЙ НАСИЛЬСТВА ЩОДО ЖІНОК

ХРАБАН Тетяна^{1,3}, кандидат філологічних наук, доцент,ORCID – <https://orcid.org/0000-0001-5169-5170>;**САМОЙЛЕНКО Кирило**², офіцер відділу запитів і звернень медіа,ORCID – <https://orcid.org/0009-0001-2835-7357>.¹ Військовий інститут телекомунікацій та інформатизації імені Героїв Крут, Київ, Україна.² Інформаційне агентство Міністерства оборони України «АрміяInform», Київ, Україна.³ Кореспондентний автор Храбан Т., e-mail: xraban.tatyana@gmail.com.*Стаття надійшла до редакції 17.03.2025 р.**Надіслано після редагування 01.04.2025 р.**Рекомендовано до видання 06.11.2025 р.*

Цитування: Храбан Т., Самойленко К. (2025). Дотримання етичних норм при висвітленні у медіа подій насильства щодо жінок. Образ, 3 (49), 38–50. [https://doi.org/10.21272/Obraz.2025.3\(49\)-38-50](https://doi.org/10.21272/Obraz.2025.3(49)-38-50)

Вступ. Моніторинг та аналіз повідомлень медіа стосовно насильства щодо жінок дає змогу зробити висновок про зростання інтересу медіа до висвітлення цієї проблеми та розкриття різних аспектів і форм гендернозумовленого насильства.

Актуальність і мета. Одним із основних обов'язків українських медіа в період російсько-української війни є осмислення проблем, що потребують постійної уваги та нагального розв'язання, а саме – захист вразливих і маргіналізованих груп суспільства. У статті узагальнено результати попередніх досліджень, спрямованих на вивчення різних аспектів психологічного та сексуального насильства щодо жінок, і окреслено основні рекомендації дотримання етичних норм під час висвітлення у медіа травматичної події.

Методологія. Робота є дослідженням, що аналізує та синтезує наявний масив літератури, виявляючи, заперечуючи та розвиваючи складові частини теорії за допомогою вивчення попередніх робіт, тобто вона є оглядовою статтею. У роботі використано інтегративний підхід. Цей тип огляду часто вимагає більш творчого підходу до збору даних, оскільки мета зазвичай полягає не в тому, щоб охопити всі статті, будь-коли опубліковані на вказану тему, а в тому, щоб синтезувати погляди та ідеї з різних галузей або дослідницьких традицій.

Результати. Констатовано, що висвітлення у медіа насильства щодо жінок впливає на суспільне розуміння гендерного насильства, а також на соціальну конструкцію «жертви» й «злочинця». Наголошено, що медіа, як і раніше, часто пишуть про гендерне насильство як про особисту, а не суспільну проблему, роблячи акцент на сенсаційних елементах самого вчинку. Крім того, присутність сексистських стереотипів у засобах масової інформації перешкоджає досягненню реальної гендерної рівності у країні.

Висновки. Для того, щоб під час висвітлення травми зробити професійний репортаж, мати змогу змінити ситуацію і дати оцінку власних здобутків та користі, яку людина приносить суспільству, журналісти мають керуватися етичними нормами. Під час висвітлення різних аспектів психологічного та сексуального насильства щодо жінок слід особливу увагу звернути на ухвалення рішення щодо вибору джерел інформації, структури повідомлення та змісту наданої інформації, риторики та візуального оформлення тексту, а також вибір контексту повідомлення.

Ключові слова: гендерне насильство, етичні норми, мас-медіа, гендерна рівність.

© Authors, 2025

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.

Вступ. Російсько-українська війна призвела до ескалації насильства щодо жінок. По мірі того як війна затягується, ситуація погіршується, і українські жінки дедалі частіше визнають свою незахищеність перед психологічним і сексуальним насильством. Моніторинг та аналіз повідомлень медіа стосовно насильства щодо жінок дає змогу зробити висновок про зростання інтересу медіа до висвітлення цієї проблеми та розкриття різних аспектів і форм гендернозумовленого насильства. Крім того, значні зміни відбулися і у висвітленні подій, спрямованих на профілактику та підвищення обізнаності громадськості щодо жінок [1]. Одним із основних обов'язків українських медіа в період російсько-української війни є осмислення проблем, що потребують постійної уваги та нагального розв'язання, а саме – захист вразливих і маргіналізованих груп суспільства. Нагальне та об'єктивне подання новин може стати найпотужнішою зброєю для усунення проблем, коли йдеться про насильство щодо жінок [2; 3]. Висвітлення насильства щодо жінок у медіа впливає на суспільне сприйняття гендерного насильства, а також на соціальну конструкцію «жертви» і «злочинця». Тому, право на свободу слова в медіа має бути збалансоване з широкими соціальними інтересами боротьби з гендерним насильством, а також з розумінням того, що невірне висвітлення в пресі злочинів, скоєних на ґрунті гендерної ненависті, може сприяти їхньому подальшому поширенню.

Медіа може і має мотивувати жертв використовувати доступні їм підтримку і ресурси [5]. Незважаючи на найважливішу роль у підвищенні обізнаності про психологічне та сексуальне насильство щодо жінок, необхідно, щоб жертви гендерного насильства розглядали медіа як своїх прихильників і союзників, а підхід, який використовують медіа під час висвітлення подій, повністю відповідав етичним принципам. У разі належного дотримання ці принципи можуть допомогти знизити кількість психологічних і сексуальних злочинів проти жінок. Репортажі в медіа можуть сприяти превентивним зусиллям, інформуючи громадськість про основні причини та фактори ризику гендерного насильства. Звертаючись до таких основних проблем, як токсична маскуліність, жінконенависництво і дисбаланс влади, медіа можуть зіграти ключову роль у створенні безпечного суспільства для своїх співгромадян. Глибше розуміння і визнання цієї проблеми може ініціювати суспільний дискурс і тиск суспільства на потенційних злочинців. Висвітлення теми гендерного насильства допомагає жертвам зрозуміти, що вони не самотні і що їхній досвід визнаний. Таке визнання може спонукати жертв звернутися по допомогу і перервати мовчання навколо цієї проблеми.

Мета статті – узагальнити результати попередніх досліджень, спрямованих на вивчення різних аспектів психологічного та сексуального насильства щодо жінок, і окреслити основні рекомендації щодо дотримання етичних норм під час висвітлення у медіа травмувальної події. Мета передбачає вирішення таких завдань: визначити основні напрямки наукових досліджень, які присвячені висвітленню в медіа насильства щодо жінок; окреслити деякі аспекти, які впливають на вибір журналістами способу окреслення проблеми насильства щодо жінок, її сприйняття аудиторією та очікуваної реакції на неї; запропонувати рекомендації щодо дотримання етичних норм під час висвітлення у медіа травмувальної події.

Методи дослідження. Робота є «дослідженням, що аналізує та синтезує наявний масив літератури, виявляючи, заперечуючи та розвиваючи складові частини теорії за допомогою вивчення попередніх робіт» [6], тобто вона є оглядовою статтею. Оглядова стаття здебільшого описує зміст і якість знань, наявних на певний період розвитку науки, з особливим акцентом на значущість попередніх робіт. Як правило, в оглядовій статті критично аналізуються як кількісні, так і якісні дослідження шляхом ретельного аналізу експериментальних результатів, обговорення експериментальних даних, а в деяких випадках і оглядових статей, щоб запропонувати нові робочі теорії. Таким чином, оглядова стаття – «це не просто вичерпна компіляція всього, що було опубліковано за темою; вона має бути виваженим, збалансованим, інформативним,

перспективним і неупередженим узагальненням попередніх досліджень, і може включати контрастні висновки, розбіжності, традиційні та сучасні погляди на предмет дослідження» [7]. У нашій роботі застосовано інтегративний підхід. Цей тип огляду часто вимагає більш творчого підходу до збору даних, оскільки мета зазвичай полягає не в тому, щоб охопити всі статті, будь-коли опубліковані на визначену тему, а в тому, щоб синтезувати погляди та ідеї з різних галузей або дослідницьких традицій. У разі огляду вже розроблених тем інтегративний огляд спрямований на вивчення бази знань, критичний аналіз і потенційне переосмислення, а також розширення теоретичних засад конкретної теми в процесі її поглиблення [8].

Результати й обговорення.

Основні напрямки наукових досліджень, присвячених висвітленню в медіа насильства щодо жінок. За останні роки суспільний інтерес до теми гендеру різко зріс, що спричинило збільшення кількості наукових праць, присвячених висвітленню в медіа насильства щодо жінок. Медіа зображують гендерне насильство як дзеркальне відображення реальності, при цьому не завжди враховують етичні принципи. Аналіз матеріалів медіа на основі критеріїв дотримання етичних принципів показав, що мас-медіа, як і раніше, часто пишуть про гендерне насильство як про особисту, а не суспільну проблему, роблячи акцент на сенсаційних елементах самого вчинку [4]. Крім того, вони часто порушують анонімність і недоторканність приватного життя жертв, розкриваючи їхні персони або деталі, які можуть призвести до їхньої ідентифікації, у такий спосіб піддаючи жертв вторинній віктимізації. Поміщення жертви в центр суспільної уваги ще більше стигматизує її та піддає тиску з боку суспільства. Попри те, що медіа демонструють високий рівень професіоналізму в певних репортажах, вони часто упускають можливості для виконання своєї просвітницької та профілактичної ролі щодо цієї соціальної проблеми [5].

Дослідження, присвячені висвітленню в медіа насильства щодо жінок, проводяться в кількох напрямках, одним із яких є вивчення риторики висвітлення психологічного та сексуального насильства, якого зазнали жінки. А. Сіфкес-Андрю та К. Алексопулос [9] зазначають, що використання в повідомленні пасивного стану замість активного сприяє покладенню відповідальності з нападника на об'єкт нападу. Наприклад, фраза «Жінку було зґвалтовано...» звучить інакше, ніж «Чоловік зґвалтував жінку серед білого дня». Друге висловлювання покладає відповідальність на чоловіка, тоді як перше розмиває і згладжує провину злочинця. Іншим прикладом є використання таких дієслів, як «стверджує» або «визнає», замість дієслів «заявляє» або «говорить». Дієслово «стверджує» має на увазі, що журналіст насправді не вірить заявам жертви насильства, а слово «визнає» передбачає, що жертва винна і визнає це [9]. Упереджене формулювання, поміщення історій про зґвалтування в рамки «суспільних цінностей», що дегуманізують жінок у суспільстві, призводить до того, що психологічне та сексуальне насильство, якого зазнали жінки, виправдовується, а подеколи й романтизується. К. Арустамян [10] вказує, що висвітлення в медіа насильства щодо жінок вимагає прискіпливості під час вибору слів і лексичних засобів, щоб делікатно передати травму, яка є глибоко особистою і в той самий час є питанням державної політики. При цьому підкреслюється важливість набуття журналістами необхідних навичок дотримання етичних норм. Серед праць, присвячених вивченню риторики висвітлення психологічного та сексуального насильства, якого зазнали жінки, слід згадати дослідження риторики віктимності, що значною мірою пов'язані з антитезою «агенція vs віктимізація» та дискусією щодо того, як краще називати жінок, які пережили психологічне та сексуальне насильство, – «жертва» чи «та, що це пережила». Як зазначає К. Мардоросян [11], термін «жертва» корелює з почуттям безпорадності, втрати можливості рухатися далі та нездатності змінити наратив. Антивіктимний фемінізм закликає жінок перестати фокусуватися на своїй пригніченості та працювати над розширенням своїх можливостей через використання терміну «та, що пережила»,

що показує здатність відновлюватися та жити далі. М. Полліно [12] підкреслює, що гегемоністська репрезентація у медіа насильства щодо жінок ігнорує патріархальний контекст, у той час як контргегемоністські соціальні позиції – це протилежна риторика, спрямована на те, щоб поставити патріархальні проблеми в центр уваги. Відповідно до теорії гегемонії, фрейми, що просуються у медіа, демонструють домінуючу ідеологію, яка послідовно звинувачує жертву, а не нападника. Через сильну нормалізацію цієї динаміки влади суспільство саме звикає сумніватися в жертві та співчувати нападнику, навіть до того, як за них це зроблять медіа [12].

Наступний напрям акцентується на вивченні культурного контексту, що визначає взаємозв'язок між репрезентаціями у медіа та гендерними стереотипами, об'єктивацією і сексуалізацією [13; 14]. Результати досліджень демонструють, що популяризація стереотипних уявлень у медіа зміцнює віру в гендерні стереотипи та затверджує норми гендерних ролей, а також, з одного боку, сприяє поширенню серед чоловіків певних форм поведінки, включно із сексизмом, актами домагань та насильства, а, з іншого боку, пригнічує кар'єрні амбіції у жінок. Вплив об'єктивізаційних і сексуалізаційних образів дослідники пов'язують з інтерналізацією культурних ідеалів зовнішності, утвердженням сексистських настанов, терпимістю до жорстокого поводження і тілесного сорому [15]. К. ван Сікорський та М. Заумер [16] звертають увагу, що гендерні стереотипи сприяють баналізації сексуального насильства щодо жінок, водночас у медіа просуються наративи, що «чоловіки залишаються чоловіками, які просто не можуть себе контролювати». При цьому жінки зображуються як жертви, які потребують захисту, а чоловіки – як особи, що домінують, і які не можуть нести відповідальність за свої дії внаслідок споконвічно-природної сутності людини. Таким чином, дослідники звертають увагу на роль медіа у зміцненні міфів про зґвалтування жінок, коли сексуальне насильство над жінками розглядають як наслідок складної системи переконань, що сприймає гендерні стереотипи як соціокультурні звичаї. К. Альхумаїд [17] дослідила причини переважання міфів про зґвалтування в американському суспільстві. Результати показали, що люди твердо вірять у міфи про зґвалтування. По-друге, причиною прийняття зґвалтування стали стереотипні уявлення як про чоловіків, так і про жінок. Крім того, вона також виявила, що в понад 50 % випадків зґвалтування пряма вина покладалася на жертву. Таким чином, міфи звинувачували жертв і приймали зґвалтування як нормалізовану соціальну практику. Таке спотворення образу жінки у медіа призводить до десенсибілізації суспільства у зв'язку зі зростаючою поширеністю і серйозністю сексуальних посягань. Водночас спотворення образу жінки у медіа стають вагомим причиною прийняття суспільством сексуальної експлуатації жінок. Висока чутливість до міфів, що формують у суспільстві уявлення про сексуальне насильство, згодом допомагає людям автоматично застосовувати їх, розмірковуючи про будь-який інший випадок психологічного або сексуального насильства [18]. У дослідженнях, присвячених вивченню зв'язку між фреймами й умовиводами людей, автори дійшли висновку, що умозаключення на основі фреймів можуть породжувати ефект стандартного атрибутивного фреймінгу, завдяки якому люди автоматично роблять загальні висновки для схожих ситуацій [18].

Третім, значним за кількістю робіт, є напрям, головною темою якого є вивчення кореляційних зв'язків між дотриманням етичних норм під час висвітлення випадків насильства та подоланням психологічного і сексуального насильства щодо жінок. Дослідники вказують, що роль медіа вкрай важлива, оскільки вони можуть як інформувати про поширеність сексуальних злочинів, так і ввести суспільство в оману щодо цього [19]. Висвітлення в медіа сексуальних нападів є найважливішим чинником зміни уявлень аудиторії про злочин, оскільки роль медіа у формуванні думок і винесенні рішень очевидна. У дослідженнях зазначається, що репортажі про сексуальне насильство є невід'ємною частиною новинних випусків, але неетичні практики можуть призводити до цькування та ризику для безпеки постраждалих [19]. Неетичні практики ви-

світлення новин про сексуальне насильство щодо жінок також спричиняють соціальні та фізіологічні проблеми. Це дуже поширена проблема з далекосяжними наслідками як на індивідуальному, так і на суспільному рівні [20]. У зв'язку з цим, крім травм і тілесних ушкоджень, ті, хто пережив сексуальне насильство, часто стикаються з принизливими висловлюваннями оточуючих, до того ж більшою мірою, коли йдеться про напад на своїх знайомих [19]. Загалом жертви та особи, які пережили травму, зазвичай по-різному реагують на вплив медіа. Думки про те, чи є вплив медіа на жертв/потерпілих від психологічного або сексуального насильства позитивним чи негативним, розходяться. Одні стверджують, що медіа можуть допомогти жертвам відчувати свою важливість і розширити їх можливості, тоді як інші вважають, що медіа можуть становити небезпеку для жертв через стигму, пов'язану з нападом, погроз з боку злочинця. Р. Монтейро, Г. Грангейя, А. Сантос [21] зазначають, що сексуальна експлуатація є більш поширеною в суспільстві, де медіа порушують етичні норми під час висвітлення сексуальних нападів. Тому, щоб викоринити гендерні злочини, особливо сексуальну експлуатацію жінок, новинні медіа мають дотримуватися всіх етичних норм.

Слід також згадати напрям, що акцентує увагу на дослідженні досвіду взаємодії зі медіа осіб, які пережили травму психологічного та сексуального насильства. У дослідженнях вказується, що переваги поширення особистих історій травми полягають у поліпшенні психологічного самопочуття, розширенні можливостей себе та інших, спонуканні до смислотворчості, сприянні суспільній солідарності та стимулюванні суспільних змін [22]. Однак успіху публічних розповідей можуть стати на заваді патріархальна культура і маргіналізація осіб, які пережили травму. У дослідженні, проведеному С. Страус Свонсон та Д. Шиманською [23], було виявлено позитивні наслідки публічних розповідей. По-перше, повідомлення про свою травму мало певний ефект копінгової стратегії подолання стресу. Більше того, пережитий досвід допоміг жінкам набути впевненості в собі та надав їм сміливості протистояти культурі насильства. Жінки також повідомили, що, висловлюючи свою думку, вони змогли надати іншим підтримку, що, по суті, додало їхньому життю більше сенсу. З іншого боку, жінки також вказували на ризики, пов'язані з публічними розповідями, як-от можливість бути спровокованим, стати об'єктом публічного обговорення і засудження, що зумовлювало у жінок відчуття розчарування і вигорання [23]. Визнаючи як позитивні, так і негативні наслідки взаємодії журналістів з особами, які пережили травму, дослідники закликають до більш усвідомленого підходу до комунікації з тими, хто пережив травму.

Деякі аспекти обґрунтування у медіа суджень стосовно насильства щодо жінок. Повсюдне поширення медіа, посилення його ролі у впливі на аудиторію та формуванні переконань, настанов і очікувань зробили їх об'єктом наукової уваги. Існує кілька теорій, зокрема розвиток ідентичності, сценарії, схеми та процеси культивування та соціалізації, що можуть пояснити різноманітні аспекти висвітлення медіа випадків психологічного та сексуального насильства щодо жінок. Найбільш релевантною і затребуваною є теорія фреймінгу. По суті, фреймінг – це виокремлення частини інформації та відповідне обґрунтування суджень. Фреймінг також розглядають як переорієнтацію свідомості людей на певний спосіб осмислення проблем з урахуванням різних інтерпретацій. З огляду на швидкий темп, у якому журналісти мають створювати сюжети, вони одразу ж повідомляють про них, виходячи з того, як вони їх сприймають, та покладаючись на соціально відокремлені фрейми, які допомагають людям легше орієнтуватися в контенті. Фреймінг у журналістиці може відбуватися за певними схемами, що ґрунтуються на виборі журналістами способу окреслення цієї проблеми, її сприйняття аудиторією та очікуваної реакції на неї [24]. Потім фреймінг відбувається через культурні та соціальні коди, які поміщають інформацію в певний контекст, залежно від домінуючих культурних уявлень [24]. Вони не тільки змушують людей зосередити свою увагу на певних питаннях, а й відволікають її від деяких аспектів. Навмисне чи ненавмисне, творці контенту автоматично використовують фрейми

у своєму поданні контенту, ґрунтуючись на власних знаннях та досвіді. Використання конкретних образів, стереотипів, джерел, фактів впливає на спосіб подачі інформації. Наприклад, під час висвітлення сексуальних нападів активуються чотири основні теми, через які може відбуватися фреймінг: нормалізація, сенсаційність, прагматизм та індивідуалізація, а також еротизація сюжету [24]. Нормалізація відбувається, коли медіа показують, що сексуальні напади є частиною звичної динаміки гендерного домінування у суспільстві, де чоловіки зазвичай нападають на жінок. Сенсаційність має місце, коли журналісти ігнорують деякі історії про сексуальні напади, якщо вони здаються цілком звичайними, наприклад, якщо жертва знала нападника заздалегідь. Прагматизм та індивідуалізація полягає в тому, що медіа розглядають історії про напади як окремі випадки, у межах яких висвітлюються певні деталі подій, але журналісти не переймаються фундаментальними проблемами, що стоять за цим явищем. Наприклад, натяк на соціальне становище жертви впливає на те, як люди сприймають її історію. Додаткові рамки, що впливають на сприйняття історій про психологічне та сексуальне насильство, створює розповідь про подробиці життя нападника, такі як його професія, місце проживання, визначене положення в соціальній ієрархії тощо. У такий спосіб медіа залишають аудиторії можливість резонувати з історією нападника, проводячи порівняння зі своїм власним життям. У цьому сенсі медіа маніпулюють інформацією, змушуючи людей думати, що це могла бути просто помилка, яку може зробити будь-яка нормальна людина, і тим самим викликати співчуття до нападника [25].

Рекомендації стосовно дотримання етичних норм при висвітленні у медіа подій насильства щодо жінок. Парламентська асамблея Ради Європи розробила низку рекомендацій, що стосуються того, як медіа мають висвітлювати такі теми, як гендерне насильство. Ці рекомендації спрямовані на створення загальних принципів, якими повинні керуватися медіа, і значною мірою відносяться до зобов'язань, які країни-члени Ради Європи повинні виконувати, враховуючи політику і практику медіа. Серед конструктивних документів слід відзначити Рекомендацію 1555 Парламентської асамблеї Ради Європи¹, ухвалену у 2002 році, яка стосується зображень образів жінок у медіа з метою просування гендерної рівності. Асамблея зазначає, що образ жінки в засобах масової інформації надто часто залишається негативним і продовжує залишатися стереотипним і сексистським, жінки асоціюються з приватною сферою, домашнім господарством і сімейним життям. Засоби масової інформації часто представляють жінок як сексуальні об'єкти. У рекомендації зазначається, що в деяких країнах, зокрема в країнах Східної Європи, образ жінок у медіа залишається відносно негативним, що підтверджується низкою досліджень. Резолюція 1751² Парламентської Асамблеї Ради Європи стосується боротьби із сексистськими стереотипами у медіа. Вона попереджає про присутність сексистських стереотипів у засобах масової інформації, які перешкоджають досягненню реальної гендерної рівності. У ній нагадується, що медіа є життєво важливою складовою демократії, несуть особливу відповідальність у цій галузі за сприяння розвитку емпатії та поваги до людської гідності, боротьби проти всіх форм дискримінації; і що сексизму, як і расизму та іншим формам дискримінації, немає місця у медіа. У частині, що містить рекомендації для медіа, Резолюція закликає медіа підвищувати обізнаність журналістів і навчати їх включенню аспекту гендерної рівності в журналістику та засоби масової інформації; просувати аспект гендерної рівності в регулюючих і саморегулюючих органах і, за необхідності, виконувати рекомендації, що містяться в кодексах передової практики; сприяти збалансованішій представленості жінок у медіа та нестереотипному зображенню жінок і чоловіків, у такий спосіб допомагаючи подолати перешкоди на шляху до гендерної рівності.

1 Recommendation 1555 of 24 April 2002 of the Parliamentary Assembly of the Council of Europe on Image of women in the media. URL: <https://pace.coe.int/en/files/16996>

2 Recommendation 1751 of 25 June 2010 of the Parliamentary Assembly of the Council of Europe on combating sexist stereotypes in the media. URL: <https://assembly.coe.int/nw/xml/XRef/Xref-XML2HTML-en.asp?fileid=17893&lang=en>

Дослідження, спрямовані на вивчення різних аспектів психологічного та сексуального насильства щодо жінок, дійшли взаємної згоди щодо основних етичних принципів щодо висвітлення травматичних подій. Дослідники пропонують, щоб висвітлення подій у медіа розглядалося з погляду етичних принципів, які акцентують такі аспекти:

1. Вибір джерел інформації. Рекомендації пропонують: публікувати тільки ту інформацію, яка була перевірена щонайменше з двох незалежних джерел; по можливості покладатися на офіційні джерела (наприклад, поліцію, суд, прокуратуру, адвокатів, експертів з питань насильства щодо жінок); уникати співрозмовників, які є ідеологічно упередженими – вони часто стають на бік злочинця, мають досвід публічних заяв, у яких виправдовують або применшують насильство щодо жінок, звинувачують жертв та/або належать до спільнот, що характеризуються мізогінною поведінкою; враховувати, що люди, близькі до злочинця, сприймають його через призму своїх власних стосунків із ним, які зазвичай не схожі на стосунки злочинця з тією, хто постраждала від психологічного або сексуального насильства, уникати брати свідчення в людей, близьких до злочинця; пояснювати, що зловмисники у зовнішньому середовищі та у відносинах з іншими людьми часто видаються звичайними людьми, але з жертвою вони поведуться зовсім по іншому; не використовувати соціальні мережі як джерело інформації про тих, хто зазнав психологічне або сексуальне насильство, і про злочинців – у такий спосіб існує вірогідність ще більше віктимізувати жертв, заохочуючи культуру насильства через коментарі та дописи, які часто залишають на профілях злочинців чи жертв/постраждалих, і які носять насильницький характер.

2. Особливості структури повідомлення. Рекомендації пропонують: під час висвітлення конкретних випадків насильства простежувати подію від початку до кінця (включно з юридичним покаранням) – висвітлення юридичних покарань сприяє запобіганню насильству, оскільки інформує громадськість про те, що насильство покарано й подальшу віктимізацію припинено; в свою чергу, це побічно впливає на громадську думку й поінформованість щодо неприйнятності насильства та необхідності захисту жертв; звертати увагу на заголовки, оскільки вони найпомітніші та часто є єдиною частиною, яку читачі справді читають – заголовки про насильство щодо жінок не повинні починатися з сенсаційних формулювань, таких як «жорстокий», «моторошний», «шокуючий», «жах» і тому подібних; у розділі «Додаткова література та ресурси» рекомендується розмішувати інформацію щодо контактних даних організацій і закладів із захисту та підтримки жертв, куди можуть звернутися постраждалі від насильства та попросити підтримки.

3. Стандарти подачі інформації. Рекомендації пропонують: не розкривати особистість постраждалої/жертви та членів її сім'ї або деталі, що можуть вказати на її особистість, включно з фотографіями місця/будівлі/будинку, де сталося насильство; репортаж не повинен містити інформацію, яка може виправдати акт насильства зовнішніми обставинами або особистими якостями злочинця (наприклад, бідністю, культурою, високою температурою, втратою роботи, психічними захворюваннями, алкоголізмом, наркоманією); насильство щодо жінок слід розглядати не як трагічну подію, а як сплановану дію з боку злочинця; насильство не слід вважати наслідком психічного захворювання злочинця – зображення злочинця як психічно хворої людини впливає на створення хибного сприйняття злочинця і водночас стигматизує психічно хворих людей, які не є насильниками; насильство не є віддзеркаленням залежності – люди, залежні від алкоголю або психоактивних речовин, можуть бути такими самими жорстокими, як і люди, які не вживають нічого з цього; понад те, люди, залежні від алкоголю чи психоактивних речовин, зовсім не обов'язково є жорстокими; не виправдовувати злочинця, навіть якщо це відома і впливова людина – злочинець може бути представником будь-якого соціального прошарку, включаючи публічних особистостей і посадових осіб, але це не повинно бути причиною для виправдання насильства; уникати подробиць акту насильства/вбивства або висловлювань людей, які не мають жодного

відношення до цього факту; оминати наративного викладу конкретних зображень сцени насильства з подробицями, з одного боку, тому що вони принижують гідність жертви, та ставлять публіку в позицію вуайериста, а з іншого – тому що вони дають іншим злочинцям ідеї для насильницької поведінки.

4. Риторика висвітлення психологічного та сексуального насильства, якого зазнали жінки. Рекомендації пропонують: використовувати чіткі формулювання, які не звинувачують жертву, а підкреслюють вину злочинця, який завжди та єдино відповідальний за насильство; уникати слів «бо», «але», «завдяки», «однак» тощо, коли дія пов'язується з поведінкою жертви, її одягом, або будь-якою іншою особистою характеристикою, оскільки це може перекичувати дійсність та підноситися як вина жінки, що спричиняє додаткову віктимізацію та відчуття провини у жертви; не використовувати такі вирази, як «маніяк», «задоволення неконтрольованих бажань» тощо, оскільки насильство пов'язане не з сексуальним бажанням, а з необхідністю встановити владу і контроль; стежити за тим, щоб репортажі в медіа не перетворювалися на публічний форум, де інші особи, які абсолютно не мають відношення до справи, висловлювали свою думку щодо злочинця, жертви й акту насильства, і не використовувати сенсаційні висловлювання публічних особистостей, іншими словами, стежити за тим, щоб у випадках насильства, які викликають особливо великий громадський інтерес, голос віддавали насамперед жертвам і професіоналам; стежити за тим, щоб у репортаж не влітали подробиці, що пояснюють випадок із погляду астрології, нумерології, графології, що виносять судження про те, чи справді мало місце насильство, і якщо так, то які його причини; відмовитися від сенсаційних або стереотипних виразів, що відносяться до насильства – стереотипне зображення жертви має на увазі, що вона плаче, приголомшена, з видимими фізичними наслідками насильства – часто це не відповідає дійсності, особливо коли йдеться про психологічне насильство, та створює хибне уявлення про те, що кожна жінка реагує на насильство і справляється з ним однаково; не слід зображати і не описувати жертв як «бідолашних» або «багатостраждальних» жінок – це принижує їхню гідність, і вони цілком зводяться до ролі жертви, хоча пережите ними насильство є лише одним окремих елементом їх життєвого досвіду; терміни і лексичні одиниці, що описують насильство, повинні бути ретельно підібрані, щоб не применшити його значення, тобто насильство не повинно бути представлено як наслідок помсти чи ревності, а тільки як прояв потреби у владі та контролі; не прирівнювати насильство до з'ясування непорозумінь – під час суперечки учасники рівні й немає почуття страху, тоді як насильство передбачає нерівність і почуття страху перед наслідками; якщо жертва сексуального насильства не зазнала фізичних травм, не зображати її «неушкодженою» – сексуальне насильство саме по собі є злочином і може включати або не включати застосування сили; тому не буває «неушкоджених» жертв, оскільки вони, безумовно, зазнали різних – часто психологічних – наслідків того, що з ними сталося; використовувати формулювання, які підкреслюють відповідальність злочинця і дають змогу уникнути пасивізації та подальшої віктимізації і недовіри до жертви; не применшувати такі форми насильства, як сексуальне домагання, що є кримінальним злочином; уникати пошуку та надання доказів застосування сили, оскільки це не є необхідним елементом психологічного і сексуального насильства, і це також применшує значення насильства, коли сила не застосовувалася – у ситуаціях насильства однією з найпоширеніших реакцій є «завмирання», нерухомість жертви, тобто нездатність організму захистити себе.

5. Візуальне оформлення тексту. Рекомендації пропонують: не використовувати фотографії та відеоматеріали, що розкривають особистість жертви та (або) членів її сім'ї, уникати фотографій і відеоматеріалів, які демонструють симуляцію насильства (наприклад, жінка, що забилася в кут, і чоловік, що стоїть над нею з піднятим кулаком/ножом) – такий контент, хоч і не є реальним, призводить до ретравматизації та закріплення негативного почуття жертви; не слід використовувати фотографії та відеомате-

ріали, на яких зображені жінки з синцями – як через ретравматизацію, так і тому, що це створює образ жертви, яка завжди має фізичні травми, що знижує поінформованість про психологічне насильство; не використовувати фотографії жертви, злочинця або близьких їм людей із профілів у соціальних мережах – крім того, що вони ще більше віктимізують постраждалих і заохочують культуру насильства через коментарі та повідомлення, які часто залишають на профілях злочинців або жертв/постраждалих та які носять насильницький характер, журналісти можуть наразити їх на небезпеку або погрози поза соціальними мережами, розкрити їхні особистості та побічно віктимізувати членів їхніх родин; допустимо використовувати малюнки або анімацію, де жіночі фігури можуть бути показані такими, що плачуть / засмучені, але бажано, щоб водночас були помітні їхня сила і рішучість (наприклад, вона міцно тримає дитину, обличчя якої не видно). Слід зазначити, що не кожен звіт має супроводжуватися фотографією або відеозаписом; можна також використовувати інфографіку або діаграми зі статистичними даними про насильство. Під час вибору візуальних матеріалів для супроводу репортажу бажано уникати фотографій чи відеозаписів, які можуть ретравмувати жінок з аналогічним досвідом.

6. Вибір контексту повідомлення. Рекомендації пропонують: повідомлення про конкретні випадки насильства вписувати в ширший контекст цієї проблеми з використанням статистичних даних, наголошуючи на поширеності насильства щодо жінок і, можливо, описуючи це явище, за будь-якої можливості слід вказувати на ключові ризики, що підвищують імовірність летального результату, а також на той факт, що у злочинця є зброя або доступ до неї; акцентувати такі теми, як ризики і наслідки зловживання вогнепальною зброєю, зокрема, її смертоносна сила, ризик отримання травм і стійкої інвалідності, можливість множинних і масових убивств; зв'язок між ненавистю до жінок і насильством по відношенню до жінок зі вогнепальною зброєю, участю у війнах, історією насильницької поведінки, наявністю посттравматичного синдрому, особливо в контексті численних і масових убивств; висвітлювати системні заходи з надання допомоги та підтримки постраждалим та їхнім сім'ям (відсутність можливості вимагати компенсації від держави; затягнуті, небажані та неефективні процеси вимагання компенсації від злочинців; систематичне піклування та психологічна підтримка); вплив традицій, звичаїв, народної культури тощо на вчинення насильства.

Висновки та перспективи. Дослідження, які присвячені висвітленню в медіа насильства щодо жінок, ведуться в кількох напрямках та акцентують увагу на наступних аспектах: риторика висвітлення психологічного та сексуального насильства, якого зазнали жінки; культурний контекст, що визначає взаємозв'язок між репрезентаціями у медіа та гендерними стереотипами, об'єктивацією і сексуалізацією; кореляційні зв'язки між дотриманням етичних норм під час висвітлення випадків насильства та подоланням психологічного і сексуального насильства щодо жінок; досвід взаємодії зі медіа осіб, які пережили травму психологічного та сексуального насильства.

Висвітлені у медіа події насильства щодо жінок відбуваються через культурні та соціальні коди, які поміщають інформацію в певний контекст, залежно від домінуючих культурних уявлень. Журналісти використовують фрейми у своєму поданні контенту, ґрунтуючись на власних знаннях та досвіді.

Для того, щоб під час висвітлення травми зробити гарний репортаж, мати змогу змінити ситуацію і дати оцінку власних здобутків та користі, яку людина приносить суспільству, журналісти мають керуватися етичними нормами. Під час висвітлення різних аспектів психологічного та сексуального насильства щодо жінок слід особливу увагу звернути на ухвалення рішення щодо вибору джерел інформації, структури повідомлення та змісту наданої інформації, риторики та візуального оформлення тексту, а також вибір контексту повідомлення.

У подальших дослідженнях слід зосередитися на вивченні потенціалу соціальні медіа щодо створення простору мережевої сфери для дебатів. Новинні та інформаційні потоки соціальних медіа можуть слугувати інструментом розширення журналістських

практик висвітлення проблеми психологічного та сексуального насильства щодо жінок. Платформи соціальних медіа є місцем, де журналісти можуть розпізнавати та оскаржувати жінконенависницький контент, міфи про зґвалтування та інші виправдання насильства.

1. Gligorijević J., Pavlović S., Cvetičanin H. K. *Guidelines on Media Reporting on Violence against Women*. United Nations Development Programme, 2021. URL: https://www.undp.org/sites/g/files/zskgke326/files/migration/rs/Guidelines_WEB-VERSION-ENG.pdf
2. Hong M. The impact of social media in child sexual abuse. *Journal of Paediatrics and Child Health*. 2024. No. 60. P. 476–478. <https://doi.org/10.1111/jpc.16638>
3. Ali S., Youssef E., Qamar A. Analyzing the News Media Practices Concerning Sexual Exploitation of Women. *Multicultural Education*. 2020. P. 6. <https://doi.org/10.5281/zenodo.4251870>.
4. Храбан Т.Є., Самойленко К.О. Висвітлення образів військовослужбовців в українських медіа в період російсько-української війни. Український соціум. 2023. № 2. Iss. 85. С. 145–167. <https://doi.org/10.15407/socium2023.02.145>
5. *Analysis of Media Reporting and the Effects of Media Reporting on Gender-Based Violence against Women and Girls in Family and Partner Relationships*. 2023. Podgorica, Montenegro: DeFacto Consultancy. URL: <https://www.osce.org/files/f/documents/f/6/558498.pdf>
6. Post C., Sarala R., Gatrell C., & Prescott J. Advancing Theory with Review Articles. *Journal of Management Studies*. 2020. No. 57. Iss. 2. P. 351–376. <https://doi.org/10.1111/joms.12549>
7. Winchester C.L., Salji M. Writing a literature review. *Journal of Clinical Urology*. 2016. No. 9. Iss. 5. P. 308–312 <https://doi.org/10.1177/2051415816650133>
8. Храбан Т. Рекомендації щодо якісного висвітлення проблем неперервної освіти. Неперервна професійна освіта: теорія і практика. 2024. № 80(3). С. 57–66. <https://doi.org/10.28925/2412-0774.2024.3.5>
9. Siefkes-Andrew A. J., Alexopoulos C. Framing blame in sexual assault: An analysis of attribution in news stories about sexual assault on college campuses. *Violence against Women*. 2019. No. 25. Iss. 6. P. 743–762. <https://doi.org/10.1177/1077801218801111>
10. Aroustamian C. Time's up: Recognising sexual violence as a public policy issue: A qualitative content analysis of sexual violence cases and the media. *Aggression and Violent Behavior*. 2020. No. 50. Article 101341. <https://doi.org/10.1016/j.avb.2019.101341>
11. Mardorossian C. M. *Framing the rape victim: Gender and agency reconsidered*. New Brunswick, New Jersey : Rutgers University Press, 2014.
12. Pollino M. A. (Mis) Representations of sexual violence: the Brett Kavanaugh and Christine Blasey Ford testimonies. *Critical Studies in Media Communication*. 2020. No. 37. Iss. 1. P. 71–84. <https://doi.org/10.1080/15295036.2019.1694161>
13. Khraban T. Psycholinguistics Approach to Study of Female Stereotypes in the Armed Forces of Ukraine. *American Journal of Applied Psychology*. 2021. No. 10. P. 40. <https://doi.org/10.11648/j.ajap.20211002.12>
14. Храбан Т. Є. Образ українки в інтернет-мемах. Молодий вчений. 2018. №8(2). С. 333–339. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2018_8%282%29__25
15. Santoniccolo F., Trombetta T., Paradiso M. N., Rollè L. Gender and Media Representations: A Review of the Literature on Gender Stereotypes, Objectification and Sexualization. *International journal of environmental research and public health*. 2023. No. 20(10). P. 5770. <https://doi.org/10.3390/ijerph20105770>
16. von Sikorski C., & Saumer M. Sexual Harassment in Politics. News about Victims' Delayed Sexual Harassment Accusations and Effects on Victim Blaming: A Mediation Model. *Mass Communication and Society*. 2020. No. 24. Iss. 2. P. 259–287. <https://doi.org/10.1080/15205436.2020.1769136>
17. Alhumaid K. Feminist perspectives on education and pedagogy: A meta-synthetic insight into the thought of four American philosophers. *Academic Journal of Interdisciplinary Studies*. 2019. No. 8. Iss. 3. P. 31–44. <https://doi.org/10.36941/ajis-2019-0003>
18. Sparks B. A Snapshot of Image-Based Sexual Abuse (IBSA): Narrating a Way Forward. *Sexuality Research and Social Policy*. 2022. No. 19. P. 689–704 <https://doi.org/10.1007/s13178-021-00585-8>
19. Taha J. *The Impact of the Media Coverage of Sexual Violence on its Victims/Survivors* [Master's Thesis, the American University in Cairo]. AUC Knowledge Fountain, 2021. URL: <https://fount.aucegypt.edu/etds/1623>
20. Sutherland G., Eastale P., Holland K. et al. Mediated representations of violence against women in the mainstream news in Australia. *BMC Public Health*. 2019. No. 19. P. 502 <https://doi.org/10.1186/s12889-019-6793-2>

21. Monteiro R., Grangeia H., Santos A. Technology-Facilitated Sexual Violence: Victimization and Risk Factors. *Social Sciences*. 2024. No. 13. Iss. 7. P. 372. <https://doi.org/10.3390/socsci13070372>
22. Delker B. C. Interpersonal violence in context: A call to consider cultural stigma in theory and research on the psychology of trauma. In K. C. McLean (Ed.), *Cultural methods in psychology: Describing and transforming cultures* (pp. 356–386). Oxford University Press, 2022. <https://doi.org/10.1093/oso/9780190095949.003.0012>
23. Strauss Swanson C., & Szymanski D. M. From pain to power: An exploration of activism, the #Metoo movement, and healing from sexual assault trauma. *Journal of Counseling Psychology*. 2020. No. 67. Iss. 6. 653–668. <https://doi.org/10.1037/cou0000429>
24. Lindgren E., Lindholm T., Vliegthart R., Boomgaarden H. G., Damstra A., Strömbäck J., & Tsfati Y. Trusting the Facts: The Role of Framing, News Media as a (Trusted) Source, and Opinion Resonance for Perceived Truth in Statistical Statements. *Journalism & Mass Communication Quarterly*. 2024. No. 101. Iss. 4. P. 981–1004. <https://doi.org/10.1177/10776990221117117>
25. Rafiee A., Spooren W., Sanders J. Framing similar issues differently: a comparative analysis of Dutch and Iranian news texts. *Journal of Multicultural Discourses*. 2021. No. 16. Iss. 4. P. 334–349. <https://doi.org/10.1080/17447143.2021.2009486>

UDC 396:316.3

VIOLENCE AGAINST WOMEN: RECOMMENDATIONS FOR ETHICAL STANDARDS IN MEDIA COVERAGE OF EVENTS

Khraban Tetiana^{1,3}, PhD (Philology), Associate Professor,

ORCID – <https://orcid.org/0000-0001-51695170>;

Samoilenko Kyrylo², Officer of the Department of Inquiries and Appeals,

ORCID – <https://orcid.org/0009-0001-2835-7357>.

¹ Heroes of Kruty Military Institute of Telecommunications and Information Technology, Kyiv, Ukraine.

² Media Information Agency, Ministry of Defense of Ukraine, «ArmyInform», Kyiv, Ukraine.

³ Corresponding author Khraban T., e-mail: xraban.tatyana@gmail.com.

Article received by the editorial office on 03/17/2025

Submitted after editing on 04/01/2025

Recommended for publication on 06/11/2025

Citation: Khraban, T., Samoilenko, K. (2025). Violence against Women: Recommendations for Ethical Standards in Media Coverage of Events. *Obraz*, 3 (49), 38–50. [https://doi.org/10.21272/Obraz.2025.3\(49\)-38-50](https://doi.org/10.21272/Obraz.2025.3(49)-38-50)

Introduction. A close examination of media reports on violence against women reveals a growing interest among news outlets in covering this issue and disclosing various aspects and forms of gender-based violence.

Relevance of the study. A primary responsibility of the Ukrainian media during the Russo-Ukrainian war is to understand the problems that require constant attention and urgent solutions, namely the protection of vulnerable and marginalized groups of society. The most efficacious method of addressing the issue of violence against women is the provision of accurate and objective news coverage. The article offers a synopsis of the findings from prior studies that focused on various dimensions of psychological and sexual violence against women. It also delineates the primary recommendations for adhering to ethical standards when reporting on a traumatic event in the media.

Methodology. The present paper constitutes a study that analyzes and synthesizes extant literature on the subject, thereby identifying, challenging, and developing components of the theory by examining prior work; thus, it is a literature review. The present paper employs an integrative approach. A review of this category often requires a more creative approach to data collection, since the aim is typically not to cover every article ever published on a particular topic, but rather to synthesize views and ideas from different fields or research traditions.

Results. It has been asserted that the manner in which violence against women is represented in the media has a significant impact on the public's comprehension of gender-based violence. Furthermore, it has been posited that the social construction of victim and offender is influenced by media portrayals of violence against women. It has been emphasized that the media frequently frames gender-based violence as a personal rather than a social problem, focusing on the sensational elements of the act itself. Moreover, the presence of sexist stereotypes in the media hinders the achievement of real gender equality in the country.

Conclusions. In the pursuit of journalistic integrity and the provision of comprehensive coverage on traumatic subject, it is imperative that journalists adhere to rigorous ethical guidelines, facilitating a metamorphosis in the prevailing circumstances, while concomitantly assessing personal achievements as well as the societal contributions of those affected by traumatic events. A comprehensive review of the extant research reveals several key points that must be addressed in any investigation into the coverage of psychological and sexual violence against women in the media. These points include the selection of information sources, the structure of the message, the content of the information provided, the rhetoric and visual design of the text, and the context of the message.

Keywords: *gender-based violence, ethical norms, mass media, gender equality.*

1. Gligorijević, J., Pavlović, S., Cvetičanin, H.K. (2021). *Guidelines on Media Reporting on Violence against Women*. United Nations Development Programme. Available at: https://www.undp.org/sites/g/files/zskgke326/files/migration/rs/Guidelines_WEB-VERSION-ENG.pdf
2. Hong, M. (2024). The impact of social media in child sexual abuse. *Journal of Paediatrics and Child Health*, 60, 476–478. <https://doi.org/10.1111/jpc.16638>
3. Ali, S. & Youssef, E. & Qamar, A. (2020). Analyzing the News Media Practices Concerning Sexual Exploitation of Women. *Multicultural Education*, 6. 10.5281/zenodo.4251870
4. Khraban, T.Ie., Samoilenko, K.O. (2023). Vysvitlennia obraziv viiskovoslužbovyts v ukrainskykh media v period rosiisko-ukrainskoi viiny. *Ukrainskyi sotsium*, 2(85), 145–167. <https://doi.org/10.15407/socium2023.02.145>
5. *Analysis of Media Reporting and the Effects of Media Reporting on Gender-Based Violence against Women and Girls in Family and Partner Relationships* (2023). Podgorica, Montenegro: De-Facto Consultancy. Available at: <https://www.osce.org/files/f/documents/f/6/558498.pdf>
6. Post, C., Sarala, R., Gatrell, C., & Prescott, J. (2020). Advancing Theory with Review Articles. *Journal of Management Studies*, 57(2), 351–376. <https://doi.org/10.1111/joms.12549>
7. Winchester, C.L., Salji, M. (2016). Writing a literature review. *Journal of Clinical Urology*, 9(5), 308–312. <https://doi.org/10.1177/2051415816650133>
8. Khraban, T. (2024). Rekomendatsii shchodo yakisnoho vysvitlennia problem neperervnoi osvity. *Neperervna profesiina osvita: teoriia i praktyka*, 80(3), 57–66. <https://doi.org/10.28925/2412-0774.2024.3.5>
9. Siefkes-Andrew, A. J., & Alexopoulos, C. (2019). Framing blame in sexual assault: An analysis of attribution in news stories about sexual assault on college campuses. *Violence against Women*, 25(6), 743–762. <https://doi.org/10.1177/1077801218801111>
10. Aroustamian, C. (2020). Time's up: Recognising sexual violence as a public policy issue: A qualitative content analysis of sexual violence cases and the media. *Aggression and Violent Behavior*, 50, Article 101341. <https://doi.org/10.1016/j.avb.2019.101341>
11. Mardorossian, C. M. (2014). *Framing the rape victim: Gender and agency reconsidered*. New Brunswick, New Jersey : Rutgers University Press.
12. Pollino, M. A. (2020). (Mis) Representations of sexual violence: the Brett Kavanaugh and Christine Blasey Ford testimonies. *Critical Studies in Media Communication*, 37(1), 71-84. <https://doi.org/10.1080/15295036.2019.1694161>
13. Khraban, T. (2021). Psycholinguistics Approach to Study of Female Stereotypes in the Armed Forces of Ukraine. *American Journal of Applied Psychology*, 10, 40. <https://doi.org/10.11648/j.ajap.20211002.12>
14. Khraban T. Ye. (2018). Obraz ukrainky v internet-memakh. *Molodyi vchenyi*, 8(2), 333–339. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2018_8%282%29__25
15. Santoniccolo, F., Trombetta, T., Paradiso, M. N., & Rollè, L. (2023). Gender and Media Representations: A Review of the Literature on Gender Stereotypes, Objectification and Sexualization. *International journal of environmental research and public health*, 20(10), 5770. <https://doi.org/10.3390/ijerph20105770>

16. von Sikorski, C., & Saumer, M. (2020). Sexual Harassment in Politics. News about Victims' Delayed Sexual Harassment Accusations and Effects on Victim Blaming: A Mediation Model. *Mass Communication and Society*, 24(2), 259–287. <https://doi.org/10.1080/15205436.2020.1769136>
17. Alhumaid, K. (2019). Feminist perspectives on education and pedagogy: A meta-synthetic insight into the thought of four American philosophers. *Academic Journal of Interdisciplinary Studies*, 8(3), 31–44. <https://doi.org/10.36941/ajis-2019-0003>
18. Sparks, B. A (2022). Snapshot of Image-Based Sexual Abuse (IBSA): Narrating a Way Forward. *Sexuality Research and Social Policy*, 19, 689–704. <https://doi.org/10.1007/s13178-021-00585-8>
19. Taha, J. (2021). *The Impact of the Media Coverage of Sexual Violence on its Victims/Survivors* [Master's Thesis, the American University in Cairo]. AUC Knowledge Fountain. Available at: <https://fount.aucegypt.edu/etds/1623>
20. Sutherland, G., Easteal, P., Holland, K. et al. (2019). Mediated representations of violence against women in the mainstream news in Australia. *BMC Public Health*, 19, 502. <https://doi.org/10.1186/s12889-019-6793-2>
21. Monteiro, R., Grangeia, H., & Santos, A. (2024). Technology-Facilitated Sexual Violence: Victimization and Risk Factors. *Social Sciences*, 13(7), 372. <https://doi.org/10.3390/socsci13070372>
22. Delker, B. C. (2022). Interpersonal violence in context: A call to consider cultural stigma in theory and research on the psychology of trauma. In K. C. McLean (Ed.), *Cultural methods in psychology: Describing and transforming cultures* (pp. 356–386). Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/oso/9780190095949.003.0012>
23. Strauss Swanson, C., & Szymanski, D. M. (2020). From pain to power: An exploration of activism, the #Metoo movement, and healing from sexual assault trauma. *Journal of Counseling Psychology*, 67(6), 653–668. <https://doi.org/10.1037/cou0000429>
24. Lindgren, E., Lindholm, T., Vliegenthart, R., Boomgaarden, H. G., Damstra, A., Strömbäck, J., & Tsifti, Y. (2024). Trusting the Facts: The Role of Framing, News Media as a (Trusted) Source, and Opinion Resonance for Perceived Truth in Statistical Statements. *Journalism & Mass Communication Quarterly*, 101(4), 981–1004. <https://doi.org/10.1177/10776990221117117>
25. Rafiee, A., Spooren, W., & Sanders, J. (2021). Framing similar issues differently: a comparative analysis of Dutch and Iranian news texts. *Journal of Multicultural Discourses*, 16(4), 334–349. <https://doi.org/10.1080/17447143.2021.2009486>